(३) तामाशामनुस्वर्गमलभते, अस्यामिष्टावुपहोमान् विधत्ते। "सोऽत्र जुहोति। अग्नये कामाय स्वाहाशायै स्वाहा। अनुमत्यै स्वाहाप्रजापतये स्वाहा। स्वर्गाय लोकाय स्वाहाग्नये स्विष्टकृते स्वाहेति" ॥ २ ॥ इति। यो यजते 'सोत्र', षडुपहोमान् जुहुयात्॥

(४) अथ द्वितीयामिष्टिं विधत्ते। "तं कामोऽब्रवीत्। प्रजापते कामेन वै आस्यसि। अहमु वै कामोऽसि। मां नु यजस्व। अथ ते सत्यः कामो भविष्यति। अनु स्वर्गं लोकं वेत्स्यसीति। स एतमग्नये कामाय पुरोडाशमष्टाकपालं निरवपत्। कामाय चरुम्। अनुमत्यै चरुम्। ततो वै तस्य सत्यः कामोऽभवत्। अनु स्वर्गं लोकमविन्दत्। सत्यो ह्वा अस्य कामो भवति। अनु स्वर्गं लोकं विन्दति। य एतेन हविषा यजते। य उचैनदेवं वेद। सोऽत्र जुहोति। अग्नये कामाय स्वाहा कामाय स्वाहा। अनुमत्यै स्वाहा प्रजापतये स्वाहा। स्वर्गाय लोकाय स्वाहाग्नये स्विष्टकृते स्वाहा" ॥ ३ ॥ इति। निश्चितस्य लाभस्य प्रतीक्षणं, आशा। अनिश्चितस्यापेक्षा कामः। तस्य कामस्य प्रजापतिना सह यः संवादः तमारभ्य स्वर्गं लोकमविन्ददित्यन्तो ग्रन्थो विधेयस्यार्थस्य प्रस्तावः। तत ऊर्ध्वं य एवं वेदेत्यन्तो विधिः। ततोऽप्यूर्ध्वमुपहोमाः। एवं सर्वं द्रष्टव्यं ॥

(५) अथ तृतीयामिष्टिं विधत्ते। "तं ब्रह्माऽब्रवीत्। प्रजापते ब्रह्मणा वै आस्यसि। अहमु वै ब्रह्मास्मि। मां नु यजस्व। अथ ते ब्रह्मणान् यज्ञो भविष्यति। अनु स्वर्गं लोकं वेत्स्यसीति।